

Any III - Núm. 69

19 març 1925

Subscripció:

Trimestre, 3'50

EL BORINOT

SETMANARI D'HUMOR

20 cms.

La corresp. a

l'Administració:

Angels, 22 i 24

BARCELONA

O és un pastell, o és una pasterada.

APARELLS I ACCESSORIS

PER A LA

RADIO TELEFONIA

DE LES MILLORS MARQUES

Venda al major i detall

Carrer Canuda, 45 i 47

BARCELONA

DIPOSIT DE MATERIAL ELÈCTRIC

JOSEP CLAVELL

Pa de Viena i Pastisseria

Antoni Caminal

Successor de la

Casa Vidua Pou

BOMBONERIA FINA

DE VARIES CLASSES

OBJECTES PER A PRESENTS

NOCES I BATEIGS

ARIBAU, 5

TELÈFON 963-A. — BARCELONA

FOTOGRAVATS

TRICROMIAS-AUTOTIPIAS

Per a construir un aparell de Telefonía sense Fils,
cal comptar amb l'ajut d'un bon llibre, i aquest és

La T. S. F. a l'abast de tothom

escrit en català per Agustí Riu, l'instal·lador de
l'estació de l'Hotel Colón. Pòrtic d'En Carles
Soldevila. Pròleg d'En Rossend Sagrera.

Forma un elegant volum de més de 250
planes, il·lustrat amb 91 gravats inèdits
i enquadernat amb portada a quatre
tintes i es ven al preu de 5 ptes.

a totes les llibreries de Cata-
lunya i en la casa editora

Editorial Políglota

Petritxol, 8

Sortirà la setmana entrant

Vulcanisació de Neumàtics i Cambres
per a Automòvils, Motos i Cicles

**ESPECIALITAT EN LES
REPARACIONS DE NEUMÀTICS
DE CORDA**

(SISTEMA PATENTAT)

PERE GINER

Passatge Wifred, 6 BARCELONA
(Entre Roger de Flor i Nàpols) TEL. 1183-S. P.

PARAIGÜES :: OMBREL·LES
VANOS
BASTONS

J. CARDÚS
Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General

PORTAFERRISA, 10
BARCELONA

A.

LA POST-GUERRA

Sànchez Guerra, patró de la Pau.

PASTELL, CREMA, PASTETES O FARINETES?

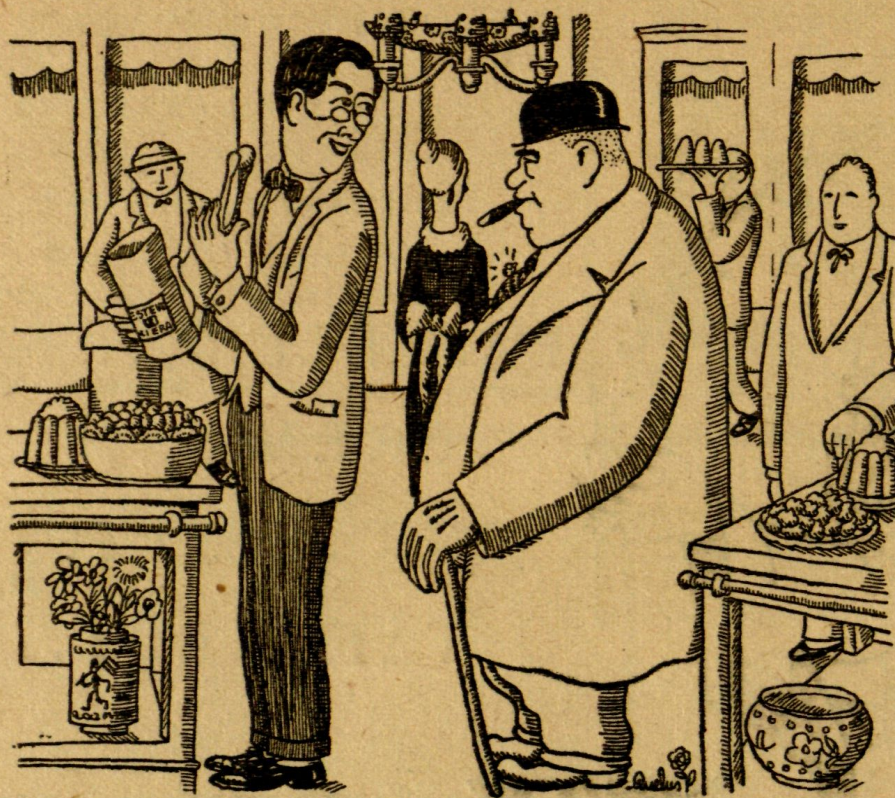
No hi ha temps que no torni. Pocs són entre els vius d'avui en dia que recordin, per haver-ho presenciat, aquell període famós de la «constitución». El món va a tongades, i els homes necessiten viure embolcallats amb paraules i tòpics: revolució, repartidora, república, renovació, europeització, clericalisme, anticlericalisme... Un de tants, ja fa bastants anys, era el de la «constitución», era la febre, la passa, el xarrampió: hom parlava de «constitución», hom menjava «constitución», hom dormia amb «constitución», i àdhuc hom en darrer terme badallava de «constitución». De mica en mica la fúria va anar apaivagant-se, fins que s'esvaï del tot, i hom en perdé el record.

Ara sembla que torni. Coincideix amb l'arribada de la primavera, que vol dir recomençament. «Per Sant Josep—fa la dita popular—el bordó al cep». Enguany podríem afegir: «i per Sant Josep... Sànchez Guerra, Conde de Romanones i farinetes».

La pobra constitució! Quina fila que fa, tan tronada, feta anar ací i allà per la colla dels estanya paelles! I amb aquest trasto voldrien entabanar-nos? L'entabanador que així entabani bon entabanador serà. Tableau!

Escaient-se avui el seu onomàstic, diu que rep tantes felicitacions el senyor Sànchez Guerra. Una de les més delicades—segons ens diuen—és la del Conde de Romanones, que fa: «Querido José: Quien nos lo había de decir que tú y yo íbamos en el fondo a encontrarnos juntos, atados por un mismo ideal. Mis enhorabuenas, querido José: y que la constitución te sonría en el día de tus festividades. Ea! adelante siempre: nada te arredre, nada te amilane. Vaya, que vamos a tener un cocido para lamerse uno los dedos; va a dar gusto: los ángeles cantarán... Cómo están tus ángeles? Me entenderás que refiérome a tus fieles seguidores. Esotro día los vi, se me antojaron un poco cariacontecidos, no sé por qué! Somos los más, somos los buenos, seremos los triunfadores. ¡Viva la constitución!

Qué te parece de mi frente único? Creo que habrá más jaleo que jalea... Perdóname el chiste que es muy malo, lo sé!

—Que no li agradarien uns marrons glacé?
—Sí; però més endavant, quan faci més calor.

Entre pringues y gazpachos,
muy bien sientan unos chatos.
Pastelitos a la «crema»,
con champán de aquel que quema
te lo digo, no va mal.
Josesito contumaz,
anda ya, riéte un poco:
pasó febrerillo loco!

No le des a tus quimeras
importancias primeras.
«Pastelito, pastelito!»
es la voz de tu lorito.
Con fervor te felicito.
Brindarás por mi ilusión?
Es la gran constitución.
Adios: tuyo. Pin pan pon!

Qué te parecerían. Un poco defectuosillos (ya sé que no son dignos de un Conde de Olivares o de un Vasco de Gama): un fruto modesto de mis ocios literarios a la sazón que fuí presidente del Ateneo.

No dirás tal vez que estoy de guasa, o de lomillo, según dicen mis buenos catalanes; no hagas caso: es de tanto gozo que experimento. Me parece que ésta es la mía. El tiempo lo dirá.

Afectísimo tuyo

El Conde de Romanones.»

Havem reproduït tota la lletra per l'innegable interès que té. Com poden veure els nostres llegidors, en ella es contenen les línies cabdals d'allò que sembla que constituirà el programa d'actuació de la futura gran assemblea dels constitucionalistes.

Per conducte fidedigne, sabem que aquesta lletra deu haver produït molta impressió al senyor Sánchez Guerra (així també sembla que es desprèn d'unes informacions del Dia Gráfico i fins i tot d'una glossa de Xenius (Xenius abans, ara Eugenio d'Ors).

Després de tot, però, nosaltres resumiríem dient que qui té gana somnia fruites.

UAB
Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General

FLEURY

JOSEP, NET I CLAR

QUAN el padri del meu hereu va demanar-me quin nom m'agradaria més, no vaig haver de pensar-m'hi gens: — Posa-li Josep, i en paus.

Així va fer-ho, però les cunyades, les ties i les cosines arrufaven el nas tot dient: — Es un nom massa gros; li direm Pepet. — Vaig fer un bot com una llagosta, protestant amb totes les meves forces: — Josep, net i clar; res més que Josep. I el que infringeixi el meu desig, no sucarrà xocolata el dia del bateig ni tastarà crema pel seu Sant.

Davant de tanta energia, tothom va acotar el cap. Al poc temps, ho trobaren molt natural i fins els semblà que, realment, el meu minyó no podia dir-se altrament.

Us confessaré, no obstant, amb una mica de rubor, que el meu partit prèls obeïa a més de quatre lligams espirituals, car, — ultra dir-s'ho el meu pare, que era un home de bona fusta i sencer de cap a peus, — m'encisava la trilogia famosa i que tot català autèntic se sap de memòria, ço és:

Josep Carner

Josep M.ª López-Picó

Josep M.ª de Sagarra

apart d'altres "de menor quantia" que rebran, com sempre, la nostra tarja de visita. Es clar que potser a casa dels poetes anomenaran a l'un Pep, a l'altre Papitu i el de més enllà Jepic, per què ningú no és cèlebre per al seu ajuda-de-cambra, però cal reconèixer que el conjunt d'aquelles tres lires no depreciades resulta d'una atracció irresistible.

Amb tot ço que resta apuntat, sembla que Sant Josep no hi pinti la més mínima, i el que tal cosa pensés s'erraria de mig a mig, car és una d'aquelles simpaties que em vé de lluny i que m'ha estat refermada per dues mentalitats tan distintes com Francis James i Xenius — el de la glossa del Treball Olorós, el qual no és precisament el seu treball d'ara.

El baró de la tija florida sempre ha presidit la meva llar i les tradicionals plates de dolços que des de temps envaeixen el menjador, puix el meu dolçaire no se n'oblida mai i, malgrat que la figuració plàstica del patriarca sigui en fang i tosca pintura, té un posat que enamora.

A l'inrevés de les joguines, el meu minyó el respecta exclamant: — Pare, oi que no serà mai vell? Ço que vol dir que no el podrà rompre per veure com està fet.

I aquest petit misteri del meu infant acaba d'auriolar la joia franca del cor i de la taula.

SERGI.

Vigèsima a Parasol

de buen suelo y altas sierras
Pudoroso caballero
Que aborreces el dinero
Y en todas las procesiones
Engendras admiraciones
Por tu gracia y tu soltura
Varón fuerte, alma pura:
Ya florece tu cayado
Cual fragante y lindo prado
Y te llaman otras tierras
De buen suelo y altas sierras
Que desean redención
Y tu excelsa bendición.
Pero antes no nos dejes
Recomienda nuestras preces
Que salen del corazón
Por ser tu Santo Patrón:
Partagás, Murias, Carunchos,
Romeos, Flor, Aguiluchos,
Piñas, Guayabas, Lingotes,
y también Mamey-Zapotes.

PESCARET.

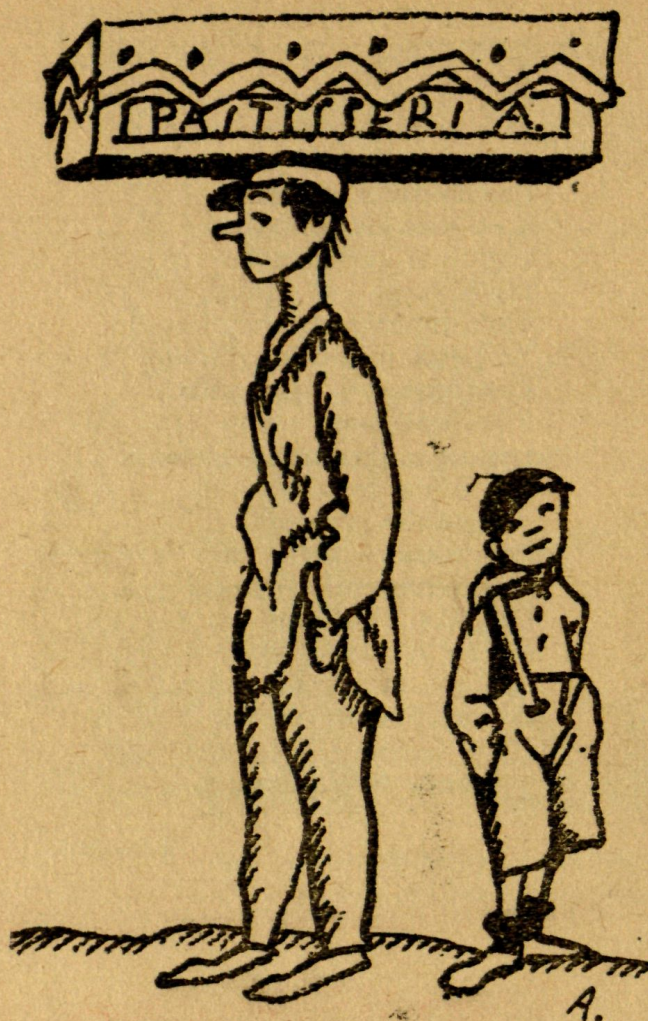
"Sucre D'orge des Religieuses
de Moret"

"Berlingots"

Dolços "Mignon"

Brioche "Mouseline"

Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General

—Què deu haver-hi, en aquest caixò: un Sarah Bernard, o un Conde de Romanones, o un Bugallal, o un Vizconde de Eza, o...

La crema, companys!...

LECTORS, amics i companys! Som al dia de la crema, la crema daurada amb sucre torrat. Ja s'apropa l'hora de menjar-se la crema.

Avui la tastarem; i cregueu que l'espero com si esperès del nunci una bona notícia, és a dir que només de pensar-hi se'm fa vi bo a la boca, (no sempre ha d'ésser aigua). En una diada com la d'avui no podem pensar en "plebeyeces", el dia de Sant Josep només es menja crema... i per beure no hi ha res millor que un got de vi bo, vi blanc i pur d'aquest que ve directament sense trafiques aiguerils, dels "trossos" dels nostres contorns pagesos... ja s'apropa doncs l'hora deliciosa de la crema...

Però de quina "crema" parlem?

Hi ha tres pronunciacions molt significades de

la paraula "crema". L'una es pronuncia senzillament crema, l'altra "criema" o "criemacia" i l'última és la "crème" hom aristocràtic... i usat aquí per les persones botifleres.

De la primera crema ja hem parlat poc o molt, en començar l'article; és l'habitual crema casolana que es sol menjar per la diada de Sant Josep i és composta senzillament d'ous, llet, sucre, canyella i alguns altres petits ingredients que no diem per no fer una competència injusta al popular llibre "La Teca", la gran obra de la Cuina de Catalunya, on es parla amb gran pulcritud de tota mena de cremes i llaminadures. (Propaganda gratis).

La segona crema és falsificada i tota ella és un engany. Es generalment coneguda com a substància poc nutritiva a causa de les matèries dolentes de què es compon; això no obstant, és la que prefereixen els qui usen la paraula "crème" que expliquem més avall.

Una dotzena de clares d'ous passats, barrejades amb llet i cafè amb sucre, i ja teniu fet un plat de crema... després per tapar la mala figura i simular una bona presentació, colloqueu un pastell al mig, voltat d'unes quantes neules i és clar, d'aquesta manera ressalta molt, és una mena d'enganya criatures. Es la crema de l'any; n'hi ha que els plau i en fan cada dia.

La tercera crema és la que les persones "bien" (millor dit les persones "mal") en diuen "crème". No es tracta de crema mengívola, sinó tot simplement d'un acte que uns quants titelles habituals concurrents al Passeig de la Desgràcia en diuen anar a la "crème"; com si no hi anessin sempre a la crema! A fer crema, com les criatures, hi van els "bens" al Passeig de Gràcia. Són d'aquells que diuen: "En casa no comemos pero nos divertimos muy".

JORDI DEL VAL.

RADIO-EXCUSES

SEGONS hom pogué llegir, EL BORINOT deplorà el retard amb que ha radio-escollat la notícia d'un Carnaval hagut enguany en el Temple de la llum, del color, de l'alegria de Capellades.

Explicat, però, no té res d'extrany; puix que dels dos aparells de radio amb que compta avui per avui la població, un d'ells no rutllava (s'espatllà cabalment pels voltants de Carnestoltes...) i l'altre aparell, que encara és una criatura de pocs dies, manta vegada fa figa.

Per això arribà fora d'hora la notícia, i no-com equivocadament s'interpretà—per culpa de la galena. Precisament la galena de referència és de bona marca i segons llei.

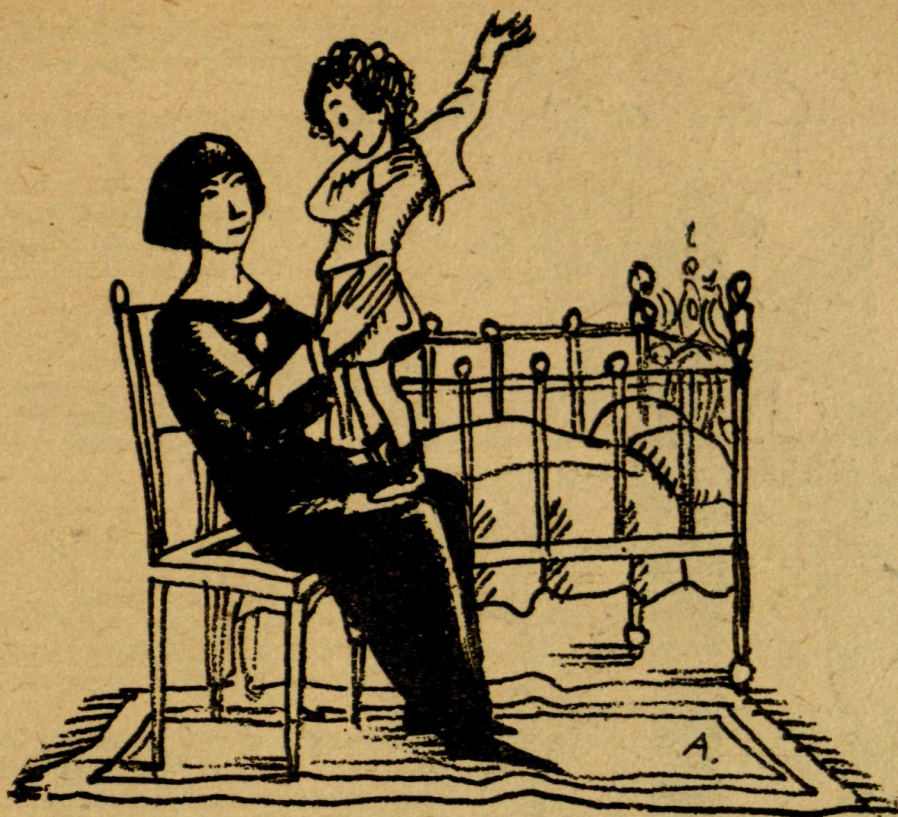
Es creu que ambdós aparells, posats que siguin a l'ordre del dia, podran funcionar amb tota normalitat. Normalitat, s'entén, de Radio, ço és, amb tots els rampells i brogits característics.

CONTE D'ERRYS
Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General

JOSEP ROCA

— SOLINGEN — PARIS — BARCELONA —
NAVALLES I MAQUINES D'AFAITAR ASSEGURADNS ; GANIVTERIA ; TOCADOR
Taller d'esmolat tota mena d'eines

Plaça del Pi, 3
(Casa fundada per R. Roca)

LA MAINADA I TOT!

—Apa, nen, vés seguint... "el nostre pa... de cada dia... doneu-nos avui..."

—Sí, però jo preferiria un pastell.

D E L D I A

Sant Josep! Ningú diria
que aquest Sant tan popular
de manera tan terrible
s'hagués de commemorar.

Terrible? direu; no és broma!
terrible per tots cantons!
i qui no ho cregui, contempli
els carrers plens de matons!

Oi, més! A l'hora dels postres
ben segur que notareu
que en eix dia tan jatídic
hi ha crema a tot arreu.

I fins, si això no és prou drama,
podreu anar observant

que a molts Jeps i Josefines
quatre nates els daran!

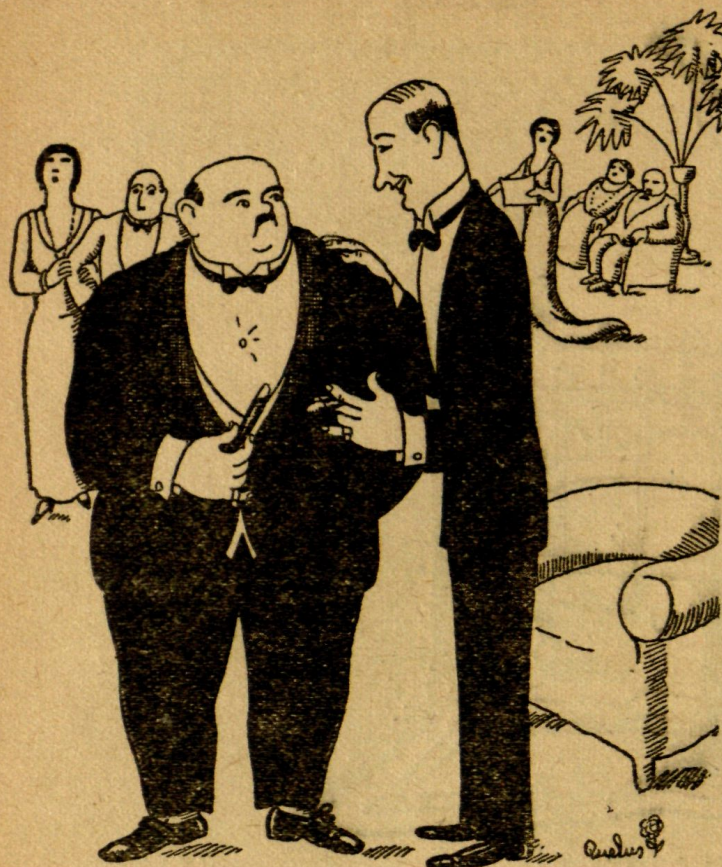
Mes això era altres anyades.
Ara, com no passa res,
totes aquestes tragèdies
no sortiran pels carrès.

En lloc de fer estropicis
les nates, crema i matons,
és probable que no hi hagi
ni sols un pa de crostons.

Tot lo més que avui s'espera
és que caigui de retop
algun bell braç de gitano
o algun palo de Jacob.

UAB
Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General

RAU-RAU

GALANIES

—Estava ben convençut que vostè es deia Josep.

—Em dic Pau.

—Que distret! Té raó: ja en fa la cara.

Del balconet estant

«EL MERCADER DE VENÈCIA»

El senyor Morera i Galícia, alt enginy (tan alt com el campanar de Lleyda), ha dut a les taules del Romea «El mercader de Venècia», la bella producció shakesperiana, posada en bell catalanesc.

L'aire del Romea era de gran festa. La paraula del poeta era florida i galana com un domàs florit. Encara que faci mal temps.

A TEMPS NOUS, NOVES COSES

Per fi hem sabut què havia de passar a aquella casa de la Rambla de Canaletes coberta de fustam, coneguda per la casa dels anuncis lluminosos: tot plegat—deia un—una porqueria!

No, home, una porqueria, no. Cada cosa pel seu temps. Bé, vaja replicava un—una porqueria monumental. No, tampoc, tampoc no és això. Al contrari, és una cosa que està molt posada en caràcter.

Què voleu al temps que som? El temps de les grans coses exigeix coses monumentals, i com que ara hi ha en venda grans partides, entre

altres, de vergonya i de vieja política, bé s'escau un «monumental palacio de ventas».

LES SORPRESES D'AQUESTA PRIMAVERA

A la Plaça de Catalunya, a hores d'ara ja tan millorada i embellida, hi ha aquells cèlebres pals d'arbres que han estat l'admiració i la tortura de propis i estranys.

Aquests arbres es veu ben bé que no són de la vella política, perquè són ben vius; la prova, que ja brotonen. Si no que en compte de treure aquells lluçquets que observem en altres arbres, han tret bolets. Aneu-ho a veure.

EMILI JUNOY

I «LAS OSCURAS GOLONDRINAS»

Sembla que l'Emili Junoy ens havia deixat. Però no ens havia deixat. Només s'havia absentat per una temporadeta: i ha tornat com «las oscuras golondrinas»; això d'«oscuras» no pot ésser més exacte.

I a on penja el niu? a «La Noche» (és clar, fosc amb fosc). Emili Junoy fa la seva «rentree» a «La Noche» amb un article llaminer com xocolata (una vegada més la color fosca).

Dóna una mica la impressió de la lloca que va a agombolar els pollets. Mireu ço que escriu: «Venid a mí, desamparados, cuantos sintáis hambre y sed de justicia! Mi corazón es vuestro y también mi «brazo». (¿Què deu voler dir aquest braço entrecomat? Que potser es tracta d'un braç de gitano?)

Per què no el posen com a reclam al «Monumental palacio de ventas»?

PER ALS FOCS DE SANT JOAN

Es prendre-ho a temps. Sembla que s'han constituït unes juntes de veïns per tal de fer, per la revetlla de Sant Joan, grans foguerades. Entre les juntes regna gran entusiasme, perquè des d'ara compten de tenir molta abundor de material per cremar. D'antuvi aquesta sèrie d'articles, proclames, declaracions, insinuacions, entrevius i indiscrecions dels olles grans i petits, Sánchez Guerra, Sánchez Toca, Sánchez Rodríguez, Gabino Bugallal, Ortuño, Vizconde de Eza, Conde de Romanones, Marquès d'Alhucemas, duc de la Xuriguera (oh, noms gloriosos!) que diu que seran els homes nous de demà.

CUL DE LLÀNTIA

Tombat al cantell d'una vorera, un pobre diable d'home, xop com una sopa, parlava un lloro desfet. Un parell d'individus passaren a prop d'ell. D'un tros lluny, vàrem sentir el següent diàleg:

—Mira, noi: un que parla en grec.

—En grec? Doncs vés, diga-li que es presenti a veure si li assignen la càtedra de Salamanca, que encara és per proveir.

V. i N.

B

—Què bé avui per les criatures: com els agraden els pastells als infants.

—I com els agraden, encara més, als grans!

BELL COMPLIMENT

HAVIA tingut la grip una noia, que era fama que tenia el més formós cabell de la barriada. Els metges no tenen cor i el que a ella visitava ordenà pelar-li el cap, amb tisores i amb navalla de manera que en sortir de sa malaltia llarga,

la noia, naturalment, estava malhumorada. per allò del què diran! Emperò bo i dominant-se eixí al carrer, ensenyant sa testa tota rapada. No trigà a trobà un xicot que feia temps la rondava i que la va saludar, també la felicitava

pel total restabliment.

Responia ella amargada:

—No veu, doncs, com m'han [posat,

amb el cap fet una fatxa?

I el galán, atent, respon

per mirar d'aconsolar-la:

—No s'amoïni; jo crec

que està més mona, pelada.

APA.

NO TAN DOLENT COM ELS DE MUÑOZ SECA

—En què s'assembla Montserrat a la diada de Sant Josep?

—En què té crema... llera.

SETS I VUITS

Ja han tornat a començar les corridas de toros.

Es a dir, que s'han tornat a obrir els grans cursos de cultura popular.

A França, a París, milers d'oients catòlics omplen la basílica de Nôtre-Dame, per sentir les prèdiques quaresmals.

Aquí van al cine... i malparlen de París.

Fóra ben curiós i divertit d'anar retreient ara la història dels més coneguts pastells que aquí s'han produït fins ara.

Però ens l'havem de menjar, i prou.

La primavera entra un d'aquests dies.

Ve el bon temps.

Es a dir: ganes que vingui el bon temps!

Tenim entès que l'Asociación de la Prensa, arran del cas Llongueras, ha fet un document.

Per no ésser menys: es veu que som en temps de declaracions y documents.

Diuen que el Conde de Romanones vindrà un dia d'aquests a Barcelona.

Diu que les seves nombroses hosts ja s'han posat en moviment.

No ho heu reparat? Nosaltres tampoc.

La pastisseria és un art molt vell.

D'ençà que el món és món, hi ha pastells.

De vegades els qui diuen que no en volen, són els qui més en fan.

Empassa't el pastell i no diguis res.

No capim la fuga de tant "miracle dels llops".

Voleu dir que cal anar al cine, per veure llops?

Diuen que van a fer un àpat d'homenatge al regidor senyor Colom Cardany, per la seva brillant actuació.

Ens podrien donar alguns detalls d'aquesta brillantor?

TIPUS I TRIPES

EL SENYOR PEPET, LA SENYORA PEPETA
I LA PEPITA

EL senyor Pepet s'ha fet construir una caseta-torra, no sé on, que, naturalment, li ha posat aquest nom o un de semblant: *Villa Josefina*.

En senyor Pepet és un cigronaire (la tenda, s'anomenarà: *tenda de Sant Josep*) acreditat, segurament de ric. Heu's aquí un nou ric — direu — Ja li deureu endevinar la fesomia, temperament... àdhuc sospitareu que és del benemèrit Sometent...

La seva senyora patirà de l'estómac. Anirà al barri a fer-se pentinar per la pentinadora de sempre. Al mateix temps s'assabentarà de les xafareries d'actualitat: La Ramona ha trencat amb en Ramon; en Feliu, el drapaire, ha romàs vidu, i diuen que s'ha buscat una criada que és bastant agraciada; la Mònica, qui festejava amb en Pere, s'ha emmaridat amb en Pau, i altres coses pel mateix istil, d'un interès igualment palpitant.

La filleta llur, la *Pepita*, serà grassona. Es cansarà aviat de caminar; dormirà deu, o dotze hores seguides, i procurarà de fer el mínim exercici possible. Continuarà engreixant-se hivern i istiu. Ses idees i aspiracions seran molt modestes; el vot de les dones, el feminisme i La Lliga Protectora d'Animals i Plantes (si en sap quelcom), no li interessaran gens ni gota. Les seves lectures — cal esmentar-ho — seran les esqueles i aquells anuncis de la *Manguàrdia* de coses humorístiques, o que us ofereixen la Seca, la Meca i la Vall d'Andorra amb negocis fàcils i fabulosos. Completarà la seva pulcra cultura alguna novel·leta neurostènico-sentimental que estigui en voga.

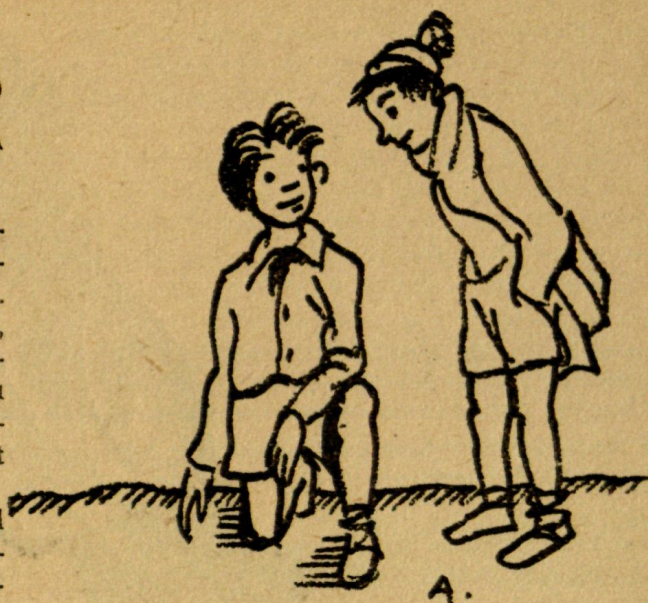
Per això es diu "Pepita".

PEP GAR.

Les pastetes d'un lloro

AVUI que el nostre setmanari va dedicat als pastissers i als seus productes com són tota classe de pastisseria, pastes i pastetes, etc., em recordo d'un cas un xic extravagant que vull contar-vos-el, que va passar a la xamosa vila de... (perdoneu que em sento curt de memòria) quin fet fa referència a un pastetes, fet i pastat; això de pastetes va pel lloro com ja veureu.

La senyora Mília (que així l'anomenaven) des de sa naixença sentia un especial carinyo per totes les bestioletes, (canaris, caderneres, pinsans, etcètera...) per això no és d'estranyar que entre els animals estatjats a casa seva hi hagués un

—El papà rondina per què diu que ara els polítics fan pastell... Jo trobo que ara van bé els polítics!

lloro, un d'aquells que s'hi fixen, s'hi fixen i... no entenen mai res, un dels pocs mots que repetia a cada minut era el de, pastetes..., això ve de que la senyora Mília li donava una barreja de llet amb llenguat del dia, que el lloro anomenava pastetes, i es veu que era un menjar tan deliciós i exquisit que el repetia a cada moment.

La senyora Mília havia tingut de desar el lloro al quarto dels mals endressos, perquè el seu senyor que era regidor no estava tant d'humor com ella, i algun dia li haguera vingut l'acudit de xutar la gàbia xerraire.

Vingué un dia de tribull per l'Ajuntament i en la sessió el senyor de la senyora Mília prengué un fort disgust per proposar-se un projecte en contra les seves intencions.

Arribà a casa seva i es tingué quatre paraules amb la seva muller i hagueren de separar-se per no partir peres i ell buscant un lloc solitari per esbargir-se de les fortes preocupacions que causa l'ésser regidor, anà a parar al quarto del lloro, qui en veure'l entrar començà a mirar-se'l tot desgranant aquella cantarella de: Pastetes... pastetes!

Enfurismat com estava en ésser insultat de tot-hom acabà per perdre la paciència donant una tan solemne puntada de peu a la gàbia que el lloro anà a parar dintre una caldera de lleixiu que la senyora Mília guardava curosament al quartet. No cal dir que li desinfectà la llengua.

I el senyor tan enfadat, amb raó, què s'ha cregut aquest dimoni de lloro amb les seves pastetes!

I això és veridic, cert.

Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General
UN DE FORA.

Oficina de còpies CASA RENÉ

Circulars - Preballs en català - Ràpides, bon osament i economia
CARRER DE MONTSIÓ, 18, TELÉFON 4525-A - BARCELONA

—Mira: quan serem grans, ens casarem i anirem a Madrid a veure la vieja política.

VUITS I NOUS

El pi de la plaça del Pi
ai! s'ha tornat a morí.

Es veu que aquest arbrissó gentil està de pega.
Aquesta vegada diu que s'ha mort de fàstic.

* * *

Sembla que allò de posar al mig de la Plaça de Catalunya la imatge del Sagrat Cor de Jesús, després d'haver passat uns dies de silenci, que feia creure que es tractava d'una veu sense ressò, ara torna a ésser tema de converses i projectes.

Nosaltres amb les coses sagrades som respectuosos.

Per això—i no volem dir que els altres no en siguin,—ens dolidria que amb aquest venerable emblema hom fes xim-xim.

El Sagrat Cor de Jesús, entenem nosaltres—

pobres llecs en la matèria—es mereix culte privat i públic, aquí i a tot arreu.

Però també es mereix un grandíssim respecte.

No hem de donar lliçons a ningú: qui som nosaltres per donar lliçons, ni menys d'aquesta mena?

Però quan ens sentim d'home a home, i quan veiem que hi ha individus que de la religió i de les coses sagrades fan capa, botem; perquè ja estem tips de "tarugos" (perdoneu-nos l'expressió no gaire ni parlamentària ni borinotesca).

Si ens semblés de veure que el Sagrat Cor va a servir per a fer una costellada, per dissimular, sancionar o coonestar baixeses, podridures, i els més abominables pecats de la concupiscència de la carn, aleshores mirariem de fer una mica de xivarri (si ens ho permeten).

Per què comencem parlant així? Perquè algú ens ha volgut assenyalar l'orella política i la cua de mona en els preliminars d'aquest projecte.

AQUELLA SESSIÓ

No, no, i ca! No hi tornaré pas mai més: allò fou un patiment i, de cert us ho dic, no em convenen emocions massa fortes.

Aquella mitja foscor, en entrar, ja va fer-me mala espina; vàrem encabir-nos on poguérem, seure, per això, que ens fos possible veure bé les pintes dels altres concurrents, que, asseguts com nosaltres, al voltant d'aquella taula rodona, vestida de llarg i de dol rigorós, s'aguantaven de respirar esperant el moment solemne de començar la sessió.

El senyal fou en fer-se la fosca total. No es veia res. Hom, per precaució, instint, o el que sigui, es cordà l'armilla de dalt-baix badant els ulls, més hagués pogut. Llavors es sentí una veu tota pàlida, somorta, que vaig entendre que venia de l'altre món que explicava, però, facècies d'aquest dient que era de perdició i de càstig pels esperits impurs.

Ho vaig capir bé; deia, que els esperits es fiquen per tot (aquí vaig cloure els ulls i palpar-me l'armilla). Amb l'afany d'informar (?) va semblar-me que deuen ésser com certs reporters, no respectant persones ni bèsties.

Així anava descapdellant la tirallonga la *mèdium* quan, tot d'un plegat, canvià la placa o, com si li passés com a la ràdio que, mentre oïu el concert de Londres us surt un propagandista de lleixius o un ambulat venedor de xufles i avellanes torrades. Fou una cosa per l'istil.

Aquella veu feble, semblant un rajolí de gemecs, es tornà plena, xisclaire i escandalosa produint-me una mena d'espaume que em sang-glassà.

Quins alarits i quina manera d'esbufegar; ni que li colpegessin el ventre amb un adoquí. La senietat de la reunió es trencà del tot al moment de sentir-se un esfereïdor paf! seguit d'un llastimós ai! de dolor ofegat que féu perdre el món de vista al malament veí meu que s'aguantava una galta amb la mà, per por, potser, d'una *reprise*.

Allò no podia continuar; malgrat la foscor es veia clar com devia haver-hi una aferrissada lluita d'esperits de diferent graduació i procedència, els quals, per imposar-se ho feren a bufetada pelada.

Un magnífic exemplar en fou el que arreplegà el més inconegut i pacífic veí que, com jo, havia caigut en la tentació de concórrer per primera, i també darrera, vegada a una germanívola sessió d'espiritisme.

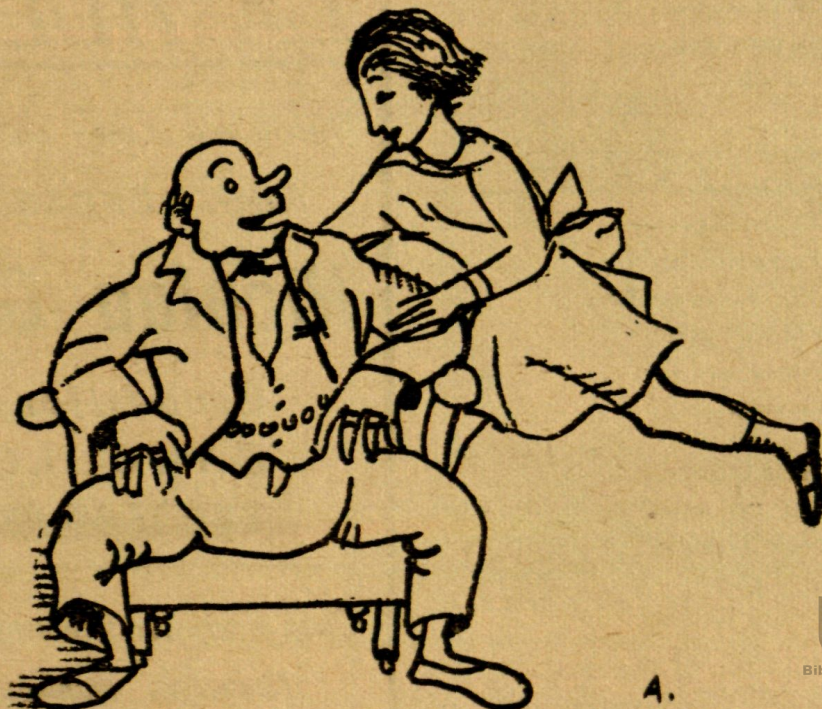
De res no li valgueren les aconhortadores paraules que li adreçaren els *fraternos* afalagant-lo, alhora, per la sort d'haver tingut contacte amb un esperit dels principals.

Mentrestant li pujava l'inflor de la galta remerciava els obsequis d'aquella gent entusiasmada per l'abundor de concurrència *espiritual*, i bufetejadora.

Per la meua part cogitava com hom podia cobrar amb escreix la curiositat innocent d'anar on no hi tenia res a fer. L'esperit acaroador si erra d'un em deixa la cara com una erisipela. Ja en tinc prou amb l'aproximació.

En matèria d'esperits no vull tenir altre tracte que amb el de seixanta graus, nomenat vulgarment al copol per a pansir els penellons que en posen uns dits com butifarres del greixet.

EL DOCTOR ARMILLA.

TAL COM VAN LES COSES —Oncle Josep, per molts anys.

—Què et diré: potser sí.

Temps d'abstinència

En eix llarg temps de Quaresma
el nostre menú serà
arròs a la caputxina
arengada i bacallà.

Prou n'hi ha que mengen congre
i altres mengen salomó
llagosta a la maionesa
i guisat de peix-bastó.
Però nosaltres per pega
ens haurem de confinà
a arròs a la caputxina
arengada i bacallà.

Qui no vol fer penitència
menja llonzes de moltó
i si tasta les «merlusses»
són «merlusses» de vi bo.
Nosaltres que no ens agrada
fer esses ni barrejà
mengem arròs caputxina
arengada i bacallà.

El que fuig de la tonyina
a vegades li ha passat
que sense donar-se'n compte
li donen un estofat.
Per evitar tals desgràcies
en eix temps de dejunar
vinga l'arròs caputxina,
arengada i bacallà.

No cregueu que hi trobem gràcia
menjant eixos requisits
car ja pensant en la Pasqua
ens anem llepant els dits.
Però mentre el mal temps dura
ens havem de conformà
d'arròs a la caputxina
arengada i bacallà.

Mes, passada la Quaresma
(que s'acabarà, com tot)
als gats de dalt la teulada
etzivarem el peixot.
I essent a Pasqua Florida
ja mai més no es parlarà
d'arròs a la caputxina
arengada i bacallà.

TIRANT LO NIGRE.

ESTEVE RIERA
Confiter i Pastisser

Pa de luxe
RAMBLA DE CANALETES 9111.
TELÈFON A 2766.
CARRER DE MALLORCA 307 i 309:
TELÈFON G. 2.

BARCELONA

Si voleu un bon pastell,
dolços bons i millor crema,
aneu tots per Sant Josep
a comprar a cân Riera.

CHARCUTERIE
LA HUERTA

Oberta tota la nit - Servei a domicili

Sucursal: **Espaseria, 3**

Nicolau Girona

Escudillers, 32
BARCELONA
TELÈFON 3639-A

Casa especial en tota mena d'embutits,
formatges, mantegues, vins,
xampanyes i mariscs.

PELS BELLS CARRERS DE MA CIUTAT

CARRER DE FERNANDO

- 24 i 26. Sastre, Mod. i Camiseria.—BAS I TARRIDA
33. Ganiveteria.—AMERICAN MACHINE.
34. Institut Musical.—Acadèmia Ardèvol.

CARRER CORTS CATALANES

460. Radio-Telefonia.—"BOMBETA MINERVA".
451. Inst. elèct. i gas.—RAFAEL SALA.
614. Pelleteria.—"LE RENARD".

CARRER CLARIS

102. Blau Catalunya.—J. LOPEZ LLAUDER.

CARRER DE TALLERS

72. Ceràmica i rajoles.—CASIMIR VICENS.

CARRER MUNTANER

65. Ribas i Ferrer. B. Regina Novel·les escollides

CARRER COMTE ASALTO

15. Mobles a plaços i comptat.—JOSEP MACIÀ.
95. "LA CORONA" Braguers, Vies urinàries.

CARRER BOTERS

4. F. MONFALCÓN. Tapissos pintats i oleografies.

CARRER DEL CALL

1. C. FONT. Mantons Manila i Mantellines.
9. Llaneria i Sederia.—CASA PUIG.
28, pral. J. COSTA.—Antiguitats d'art.

CARRER DEL PI

- 2 i 4. Raspalleria Moderna.—FERRAN MAURI.
11. Articles de Pell.—J. SAUCH.
13, 2.º. SASTRE.—L. MIR.
14. Art. Fotogràfics.—S. COSTA.
14, pral. Fca. Plisats.—BRUTAU I MOXO.

CARRER BALMES

126. RADIO-ELECTRIC Manufacturers.

RAMBLA DE CATALUNYA

15. Pelleteria "La Siberia".—J. TICÓ.
20. Perruqueria.—J. MAYMÓ.
42. Bar.—LA PAGESA DE LA RAMBLA.
124. Instal. bones i barates.—Barnadas i Espinet.

CARRER DE LA BOQUERIA

- 36 i 38. Camiseria.—RODRIGUEZ & FERRER.

CARRER CORRIBIA

- 2 i 7. Lligues i Tirants CATALONIA.

CARRER VILA-VILÀ

66. Palla i Alfals JOSEP CATALA.

CARRER PORTAFERRISSA

22. Ganiveteria i perfumeria.—VDA. DUCHEIN
25. Camiseria A. DE B. CORNELLA.

CARRER ARIBAU

- 29 i 31. Perruqueria ENRIC SORIGUE.

CARRER FONTANELLA

18. Art. Fotogràfics i Radio.—PÉREZ i SÁBAT.

CARRER JOVELLANOS

4. Art. Fot. i treballs de Laboratori.—E. Picazo

RONDA SANT ANTONI

60. OLLA EXPRESS.—Detalls a Import Acar.
76. Billars patentats Xifré.—"LA ACTIVA".

CARRER SALMERÓN

140. Articles fot. i radio.—V. CALDÉS ARÚS.
193. Làmp. Elect. i radio.—RAMON RABASA.

DIAGONAL

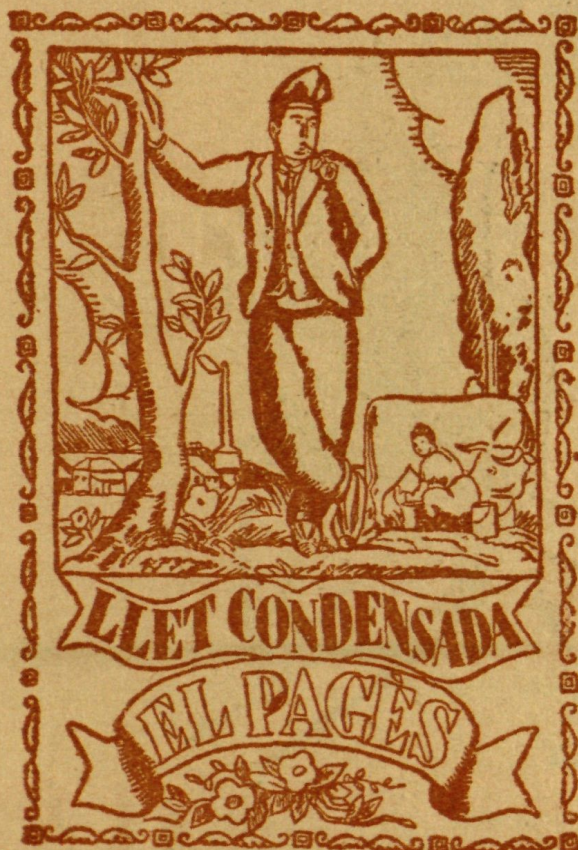
460. "Radio Iris".—J. B. MODOLELL.

Establiments
MARAGALL
Passeig de Gràcia, 95
BARCELONA

RAMON SUNYER
JOIER
Corts Catalanes, n.º 643
Telèfon 813-S. P. - BARCELONA

Proveu el cafè amb llet "El Pagès"

FREIXENET
SANT SADURNI DE NOYA

Any III - Núm. 69

19 març 1925

Subscripció:

Trimestre, 3'50

EL BORINOT

SETMANARI D'HUMOR

20 ems.

La corresp.^a a

l'Administració:

Angels, 22 i 24

BARCELONA

B

UAB
Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General

FE DE CINE

—Oh, Zulú! ja has vist el miracle de Lourdes?

—Ja hi creus ara?

—Veuràs; ho he vist al cine!